

Griffon

Griffon Bruxellois - Griffon Belge - Petit Brabancon

Framtaget till domarkonferens 2019-11-17

Detta kompendium är framtaget för att användas vid domarkonferensen i november 2019. Det vänder sig i övrigt till blivande domare och till speciellt intresserade såsom uppfödare. Därför finns ingen förklaring av inom den kynologiska världen vedertagen terminologi. Bilderna är utvalda för att illustrera sådant som rasklubben vill fästa domarkårens uppmärksamhet vid, och för att i förekommande fall tjäna som goda exempel.

Häftet bygger på SKKs standard för griffon belge, griffon bruxellois och petit brabancon antagen av FCI 2003-03-03 och av SKKs Standardkommitté 2004-03-29. Joakim Olsson och Sara Nordin har på uppdrag av Svenska Griffonsektionen formulerat den kommenterande texten. SGS har sedan fastställt denna text vid styrelsemöte. Historieskrivningen och vissa standard-kommentarer bygger på texten i tidigare kompendium, framställt av Birgitta Brunbäck och Siv Jernhake.

Fotografierna är valda i första hand för att exemplifiera utmärkta helheter, och i förekommande fall för att visa detaljer för respektive område i standarden.

Stort tack till Julia Hierner, Nathalie Omre , Olga Baranova, Marika Bander och Natalia Griaznova som har försett oss med bilder. Fotografer är inte kända i alla fall, och därför väljer vi att skicka ett kollektivt tack till dessa.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Inledning	2	Bröstkorg	9	Bilder, utmärkta hundar	14
Historik	3	Underlinje	9	SRD med kommentarer	14
Bakgrund/ ändamål	4	Svans	9	SKKs uttalande	14
Helhetsintryck	5	Extremiteter	10	Utdrag ur RAS	14
Måttförhållanden	6	Framställ			
Uppförande/karaktär	6	Skulderblad			
Huvud	7	Armbåge			
Skallparti		Mellanhand			
Stop		Framtassar			
Nostryffel		Bakställ			
Nosparti		Knäled			
Läppar		Has			
		Tassar			
Huvud	8	Rörelser	11		
Käkar/tänder		Päls	12		
Ögon		Pälsstruktur			
Öron		Färg			
Hals	9	Storlek/vikt	13		
Kropp	9	Fel	13		
Manke	9	Diskvalificerande fel	13		
Rygg	9	Nota Bene	13		
Ländparti	9	Testiklar	13		
Kors	9				

Kort historik

Den första rasstandarden för griffonraserna fastställdes i hemlandet Belgien på 1880-talet och 1883 fick de egna klasser på hundutställningar där. Man hävdar att hundar av griffontyp förekommit flera århundraden tidigare. Att Belgien är ursprungslandet framgår av rasnamnen griffon bruxellois (från Bryssel) och griffon belge (belgisk). De korthåriga exemplar, som med tiden började dyka upp fick namnet petit brabançon (liten brabanter).

Inkorsning av andra raser tycks ha skett även efter 1883 då det finns dokumenterat att såväl yorkshireterrier som mops ligger bakom namngivna hundar. Dagens griffon har alltså en brokig skara anfäder. Förutom mops och yorkshireterrier finns med största säkerhet dvärgspaniel med i bilden. Att så är fallet, kan lätt verifieras genom en del önskade detaljer som ännu kan dyka upp, t ex. mjukt huvudhår, tunga läppar, huvudrynkor, toppig skalle och sammanväxta trampdynor (sk web-foot). Mopsen torde bära ansvaret för de korthåriga exemplar som började dyka upp i kullarna och likaså för den svarta färgen. De korta väl tillbakalagda näsorna, den uppsvingda underkäken och den varma röda färgen som vi eftertraktar kan vi säkert tacka dvärgspanieln för och alltså inte bara defekten web-foot.

Rasen var under en period otroligt populär i Belgien. Efter första världskriget lär det ha funnits omkring 5000 griffontikar i landet. Senare beslöts dock att betrakta web-foot som ett diskvalificerat fel och avel med ”web-footblod” förbjöds. Följderna blev katastrofala och vid slutet av andra världskriget hade rasen mer eller mindre försvunnit i sitt hemland. Att den överlevde var till stor del en uppfödarens förtjänst, Mlle Warzée, kennel du Clos des Orchidées.

Lyckligtvis hade engelsmännen på ett tidigt stadium fått upp ögonen för griffonernas charm och åtskilliga var de importer som kom över kanalen redan i slutet av 1800-talet.

Engelsmännen upprepade inte heller misstaget att diskvalificera hundar med web-foot och man lyckades genom hängivna uppfödare lotsa rasen genom krigsåren. Svenska uppfödare kan idag tacka sina engelska kollegor för att rasen fått ett gott fotfäste i vårt land.

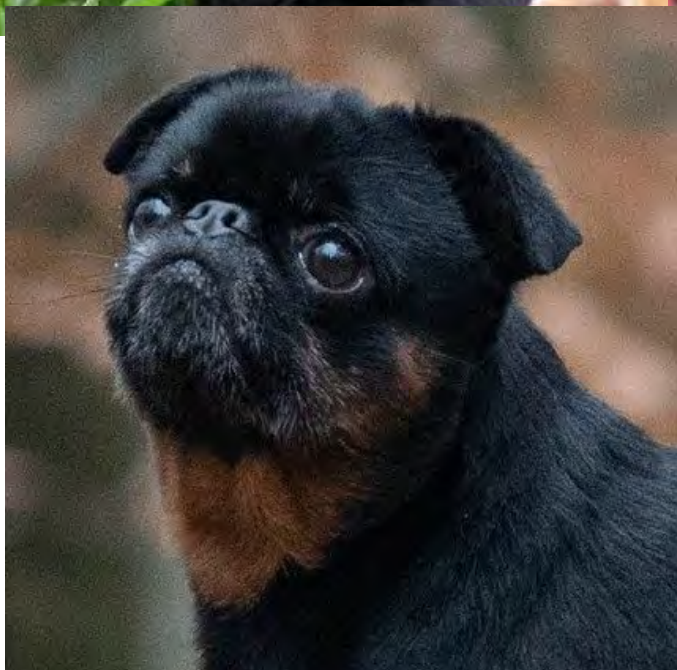
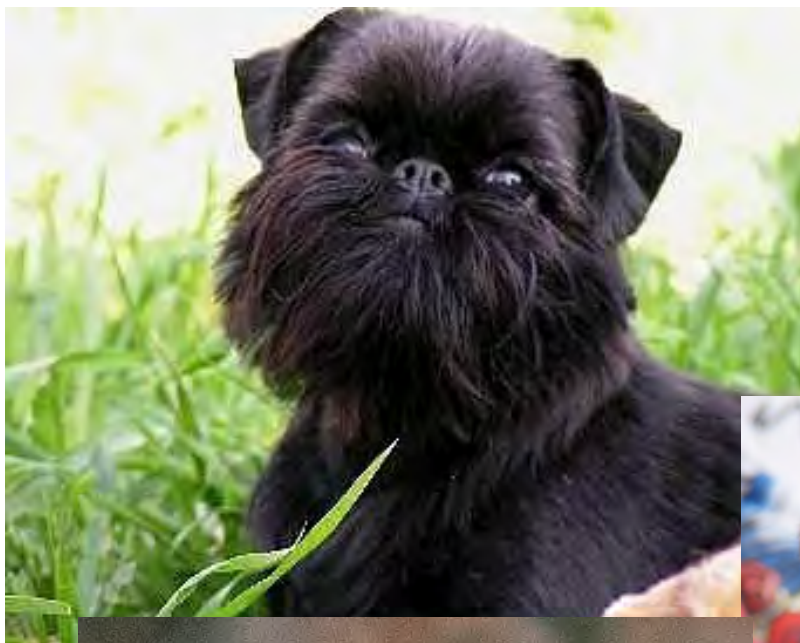
På kontinenten är rasen på väg tillbaka, men behovet av importer är fortfarande stort. I första hand England, men även USA, Sverige och Finland har bidragit till att man fått in nytt blod. Till Sverige kom de första griffonerna från Belgien i början av 1900-talet, men först några decennier senare, när engelska hundar importerades, kom uppfödningen igång på allvar. Flera mycket framgångsrika dvärghundsuppfödare hade griffonen på sitt program. Under 1960-talet kom ett nytt uppsving för rasen, då ett flertal mycket bra hundar importerades från England. De utgör fortfarande grunden för många av dagens uppfödare. Därefter har avelsmaterialet kompletterats med ytterligare importer av mestadels engelsk härstamning. Flera uppfödare har använt sig av USA-födda hundar importerade till Finland (även de med huvudsakligen engelska hundar i stamtavlan).

Alla rasvarianter går här under namnet griffon, vilket är det naturliga då endast färg och hårlag skall skilja dem åt.

Ursprungsland/ hemland: Belgien
Användningsområde: Sällskapshund
FCI-Klassifikation: Grupp 9, sektion 3
Griffon bruxellois FCI-nummer 80
Griffon belge FCI-nummer 81
Petit brabançon FCI-nummer 82
Originalstandard 2003-03-25
FCI-Standard 2003-05-05; franska
SKKs Standardkommitté 2004-03-29

Bakgrund/ändamål:

De tre raserna, griffon bruxellois, griffon belge och petit brabançon, har sitt ursprung i en liten strävhairig typ av hund som kallades "smousje", vilken under hundratals år förekommit i omgivningarna kring Bryssel. Under 1800-talet korsade man in röd king charles spaniel och mops, vilket gav svart, släthårig päls samt befäste dagens rastyp. De små hundarna var mycket alerta och sades vakta vagnarna och hålla stallen fria från gnagare. De första griffon bruxellois som stambokfördes i Belgien år 1883 hette Topsy och Foxine. Vid sekelskiftet 1900 hade griffonerna hunnit bli mycket populära, inte minst tack vare drottning Marie-Henriettes intresse för dem. Griffoner exporterades flitigt och därmed spreds deras popularitet utanför Belgiens gränser.

Huvudstudier av de tre raserna. Griffon belge, griffon bruxellois och petit brabançon (svart med tan-tecken)

Helhetsintryck:

De små belgiska sällskapshundarna är intelligenta, balanserade, alerta, stolta, robusta och så gott som kvadratiska. De har god benstomme men är samtidigt eleganta i sina rörelser och i sin konstruktion. De drar till sig uppmärksamhet p.g.a. ett nästan mänskligt ansiktsuttryck. Två av raserna är strävhåriga men med olika pälsfärg medan petit brabançon är släthårig.

För samtliga varianter gäller att hundarna skall vara proportionerliga, samlade, korta och kraftiga med kvadratisk kroppsbyggnad. De skall vara livliga, vakna och ha ett intelligent uttryck.

Notera att det enda som ska skilja raserna åt är päls och färg. Utöver denna ska inga skillnader finnas, vare sig i typ, proportioner, storlek eller detaljer.

Bilderna visar hundar med utmärkta helheter.

Viktiga

måttförhållanden:

Kroppslängden, mätt från skulderledsvinkeln till sittbensknölna, skall vara så nära mankhöjds måttet som möjligt.

För att uppnå det kompakta, robusta intryck som nämns under rubriken "Helhetintryck", räcker det inte med att hunden är kvadratisk, också kropps- djupet måste vara det rätta. Det nämns inte i standarden, men kropps djupet och benlängden bör vara 1:1, för att helheten ska bli den rätta.

Kvadratisk med den korrekta, kompakta kroppsbyggnaden och rätt kropps djup.

Kvadratisk i förhållande höjd/ längd, men högställd och luftig pga dåligt kropps djup.

Något lång hund, men med bra kropps djup.

Uppförande/karaktär:

Griffon bruxellois, griffon belge och petit brabançon är balanserade små hundar som är alerta, stolta, mycket trogna sina ägare och mycket uppmärksamma. De får varken vara timida eller aggressiva.

KOMMENTAR

En viss osäkerhet kan förekomma hos unga hundar i obekant miljö (utställning), men man ska aldrig acceptera rädsla eller skygghet gentemot domaren. Som vuxen SKA griffonen vara orädd och käck. Ett felaktigt temperament är lika illa som felaktiga anatomiska detaljer.

Vi vill att domarna är noga med detta, och inte ger de högsta priserna till hundar som är blyga, nervösa, stressade eller visar andra tecken på otypiskt temperament.

Huvud:

Huvudet är rasernas mest karakteristiska och iögonfallande kroppsdel.

Det skall vara tämligen stort i förhållande till kroppen och uttrycket sägs vara nästan mänskligt. Hos griffonerna skall pälshåret vara strävt, utstående och raggigt. Det skall vara längre över ögonen, på nospartiet, kinderna och hakan så att det formar en skepparkrans.

Skallparti

Skallpartiet skall vara brett och runt med väl rundad panna.

Stop

Stopet skall vara mycket markerat.

Nostryffel

Nostryffeln skall vara svart, bred och ha väl öppna näsborrar.

Den skall vara ansatt i linje med ögonen. Nostryffelns spets skall vara så tillbakalutad att hakan och pannan är på samma plan när man ser nospartiet i profil.

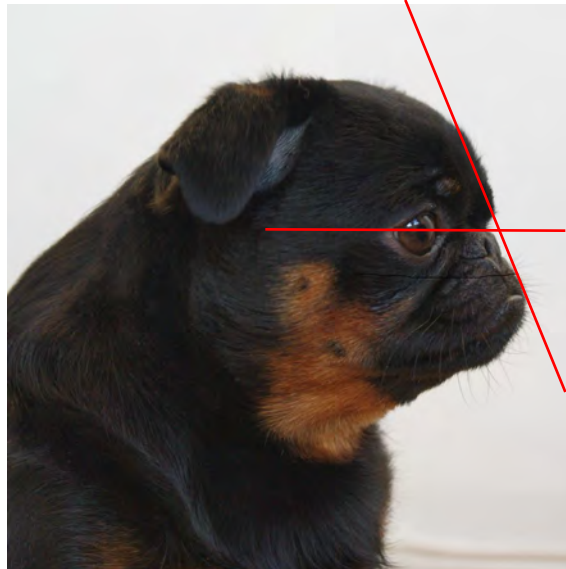
Nosparti

Nospartiet, inkluderat nostryffeln, är mycket kort och skall inte vara längre än 1,5 cm. Hos petit brabançon ter sig nospartiet längre genom avsaknad av lång päls. Uttrycket blir otypiskt om inte nospartiet är uppsvängt eller om nostryffeln är ansatt lägre än i linje med ögonen. I bägge fallen är felen allvarliga.

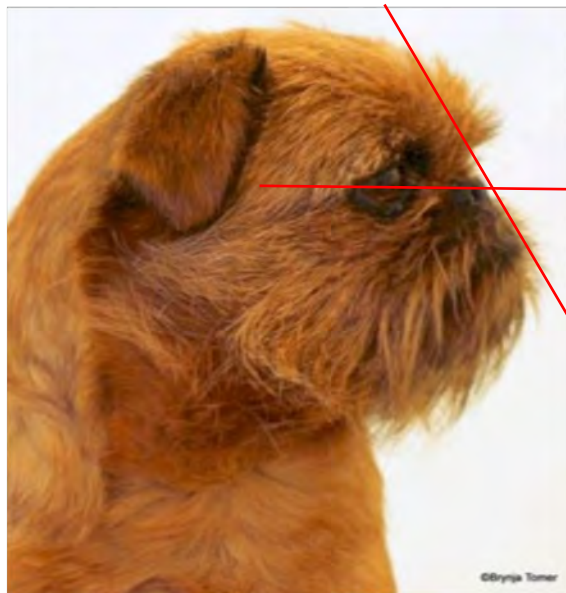
Läppar

Läppkanterna skall vara svarta. Läpparna skall sluta tätt an. Överläpparna skall inte vara fylliga eller täcka underkäken. Lösa läppar stör det önskvärda uttrycket.

Notera att standardens text "griffonerna" här syftar på belge och bruxellois, inte brabançon!

De inlagda röda linjerna visar ögonens placering i förhållande till nostryffeln samt huvudets tillbakalutade profil.

Notera att standardens text "inte vara längre än 1,5 cm" INTE innebär att 1,5 cm är ideal. Det är den MAXIMALA längd som nospartiet bör ha. Det är viktigt att underkäken är uppsvängd, så att nospartiet blir väl tillbakalagt. Också bredden på nospartiet är viktig för korrekt uttryck.

Lösa läppar blir mest synligt hos brabançon, då skägget kan dölja det hos de strävhåriga.

Käkar/tänder

Underkäken skall vara uppsvängd och bred, den får inte avsmalna till en spets. Underkäken skall sticka ut framför överkäken. Raserna skall ha underbett. Över- och underkåkens incisiver skall sitta på en rak linje och vara parallella. Munnen skall kunna hållas väl stängd och får då varken visa tänder eller tunga. Det är synnerligen viktigt att käken är bred och att hakan är kraftigt markerad. Det skall månas om att incisivbortfall inte föreligger.

Ögon

Ögonen skall vara placerade brett isär, vara stora och runda men aldrig utstående. De skall vara så mörkt bruna som möjligt. Ögonkanterna skall vara svarta och helst skall ingen ögonvita synas. Små, ovala eller ljusa ögon är fel.

Öron

Öronen skall vara små, högt ansatta med tillräckligt avstånd emellan dem. Okuperade öron skall vara halvresta och övertipade framåt. Det är inte önskvärt med stora öron eller öron som hänger ned efter huvudets sidor. Kuperade öron skall vara spetsiga och uppräta. Okuperade eller kuperade öron är likvärdiga.

KUPERING AV ÖRON ÄR FÖRBJUDEN I SVERIGE.

Det finns inget i standarden som nämner hur mycket underbett som accepteras. Så länge munnen är stängd och tänder samt tunga inte är synliga är det inte för mycket.

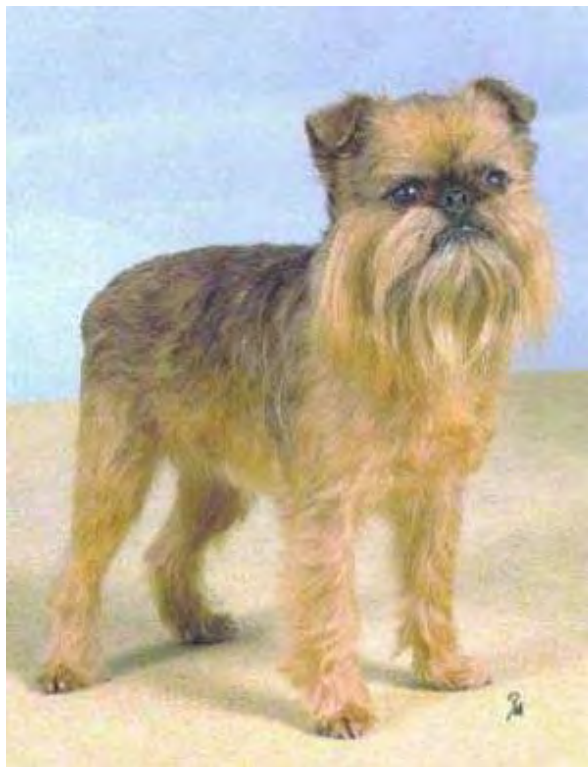
"Underkäken skall vara uppsvängd och bred.....", "...hakan är kraftigt markerad..." - detta krävs för ett korrekt uttryck.

För att ögonen ska kunna vara korrekt placerade brett isär, krävs den bredd i skalle och panna som nämnts tidigare i standarden. Ögonen ska vara tydligt framåtriktade. Huvudet kan utvecklas ganska sent vilket kan påverka ögonplaceringen. Svartan i ögonkanterna adderar till ögats storlek och form. Notera att ögonen kan se mindre ut på de svarta hundarna, då eyeliner inte framträder på samma sätt som på de röda.

Bilderna visar fina uttryck med välplacerade stora, mörka runda ögon.

Stora, tunga öron utan lyft förstör uttrycket. För korrekt uttryck krävs små öron med tillräckligt lyft. Örontippen ska som längst nå till yttre ögonvrån, och får gärna ha mer lyft än så. Notera standardens formulering "halvresta" - öronen får heller inte vara alltför lätta.

Bilderna visar rastypiska hundar med små lätta öron

Hals:

Halsen skall vara medellång och harmoniskt ansatt mot skuldrorna.

Kropp:

Kroppslängden skall vara ungefär densamma som mankhöjden. Helhetsintrycket skall vara en liten, kvadratisk och kraftfull hund.

Manke

Manken skall vara något högre än rygglinjen

Rygg

Ryggen skall vara plan, kort och stark.

Ländparti

Länden skall vara kort och muskulös och endast svagt välvd.

Kors

Korset skall vara brett och plant eller endast mycket svagt sluttande.

Bröstkorg

Bröstkorgen skall vara bred, väl nedsänkt mot armbågarna. Bröstbenet skall vara tydligt markerat vilket gör förbröstat framträdande, sett i profil. Revben skall vara väl välvda men varken tunnformade eller för flata.

Underlinje

Buklinjen skall vara något uppdragen och flankerna tydligt markerade.

Svans

Svansen skall vara högt ansatt och bäras tämligen högt. Den okuperade svansen bärs upprätt med svanstippen böjd mot ryggen, utan att nå ned till den. Svansen kuperas tämligen kort i hemlandet. Stubbvans, krokig, eller ringlad svans är allvarliga fel.

SVANSKUPERING ÄR FÖRBJUDEN I SVERIGE.

Det stolta, alerta helhetsintryck som nämns i standarden förstärks av ett stolt buret huvud på en väl ansatt, svagt böjd hals. En alltför kort och /eller tjock hals förstör balansen.

Griffonerna ska vara rejäla små hundar! En substansfull hund i litet format, "heavy for size", med bredd även i kors och ländparti.

Utmärkta proportioner och fin substans

Unga hundar under utveckling saknar ofta den volym och välvning i bröstkorgen som vi förväntar oss på vuxna hundar. Det är dock viktigt att även på unga hundar ha ordentlig längd i bröstkorg och bröstben. En för kort bröstkorg ger en alltför uppdragen buklinje, och då kan aldrig det kraftfulla och robusta helhetsintrycket uppnås.

Tendensen till välvning i revbenen ska finnas redan hos den unga hunden.

I Sverige har vi nu haft kuperingsförbud i 30 år, så det går inte längre att vara alltför förlåtande mot dåliga svansar med motiveringen att de tidigare har kuperats. En platt buren svans förtär helhetsbilden av en stolt griffon. Svansen SKALL dock vara högt ansatt.

Korrekt ansatt svans

Extremiteter:

Framställ:

Frambenen skall vara parallella med god benstomme och ansatta tillräckligt väl åtskilda.

Skulderblad

Skuldrorna skall vara normalt vinklade.

Armbåge

Armbågarna skall ligga väl intill kroppen

Mellanhand

Handlovarna skall vara starka.

Framtassar

Framtassarna skall vara små och runda, varken inåt eller utåtriktade. Tårna skall vara tätt slutna. Sammanvuxna tår är inte önskvärt. Trampdynorna skall vara tjocka och så mörka som möjligt. Klorna skall helst vara svarta, eller så mörka som möjligt.

Bakställ:

Bakbenen skall ha god benstomme och vara helt parallella. Vinklarna i fram- och bakstället ska harmoniera

Knäled

Knälederna skall vara tillräckligt vinklade.

Has

Hasorna skall vara korta, varken tätt eller brett ställda.

Tassar

Baktassar som framtassar. I ursprungslandets standard anges att sporrar inte är önskvärda.

Standarden efterfrågar en robust och kvadratisk hund. Vi önskar en hund med god benstomme, som vare sig är grov eller finlemmad.

Vinklarna i fram- och bakställ ska harmoniera. Eftersom knälederna önskas "tillräckligt vinklade" innebär detta att alltför kraftiga vinklar inte är önskvärt, vilket också stämmer med den så gott som kvadratiske kroppsbyggnaden.

Harmoniskt vinklade hundar med passande benstomme och fina tassar. Utmärkta helheter.

Rörelser:

Rörelserna skall vara kraftfulla och parallella med gott påskjut bak. Höga eller vevande frambensrörelser är fel.

Rörelserna ska vara balanserade och effektiva, fram- och bakbensrörelser så parallella som möjligt. Ingen överdriven steglängd efterfrågas, däremot gott påskjut. Ett överdrivet vinklat bakställ ger en överdriven steglängd utan vare sig den stabilitet eller den balans som är önskvärd.

Rasen ska visas i lämpligt tempo för att framhäva korrekta rörelser. Detta innebär att vi inte vill se handlers som springer med hundarna i ringen.

Både i "Helhetsintryck" och "Uppförande/karaktär" understryks att rasen ska vara alert och stolt. Detta ska avspeglas i rörelserna!

Typiskt rörelseschema.

Päls:

Pälsstruktur

Griffon bruxellois och griffon belge skall ha sträv päls med underull. Pälsen skall vara naturligt hård, svagt vågig, inte lockig och den skall trimmas. Pälsen måste vara tillräckligt lång för att pälsstrukturen skall kunna bedömas. För lång päls är inte önskvärt då det fördärvar helhetsintrycket. Silkesaktig eller ullig pälsstruktur är ett allvarligt fel. Pälsen på huvudet bildar hos griffonerna skägg och mustascher. Den längre, tjockare pälsen börjar i höjd med nostrifylln-ögonen och sträcker sig från öra till öra och täcker nospartiet och kinderna. Längre päls formar också ögonbryn.

Petit brabançon är släthårig. Pälsen är hård och glänsande och som längst 2 cm.

Standardlydelsen "naturligt hård päls" betyder inte extremt hård och grov. Den ska vara hård nog för att kunna trimmas, och får inte vara klippt. Notera att pälsen ska ha underull. Det förekommer en del enkla pälsar där underull saknas.

Brabançon ska ha en slät och glansig päls. Päslängden på 2 cm ska INTE uppnås med klippning.

För båda hårlagsvarianterna gäller att HELA hunden ska vara täckt av rätt sorts päls, det vill säga en hund med skägg har sträv päls även på kroppen, och en slät-hårig hund har inte tendens till skägg och mustasch. Blandformer förekommer, men ryms inte inom standardens skrivning.

Rätt pälsstruktur på en strävårig utvecklas successivt, och tar olika tid för olika individer. För att utvecklas och presenteras korrekt krävs regelbunden och korrekt trimning. Olika individer har olika förutsättningar för mängden päls i skägg och mustascher. Det är inte ovanligt med lite sparsammare skägg hos tikar. Mängden skägg ska inte påverka kvalitetspriset, så länge standarden följs, men ett välvuxet skägg förstärker uttrycket.

Färg

Griffon bruxellois:

Röd, rödaktig; lite svart är tillåtet i pälsen på nospartiet.

Griffon belge:

Svart, svart med tanteckning. Tanteckningen skall vara tydlig och ha klar färg. Svart och röd melerad pälsfärg är tillåtet men rent svart eller svart med tanteckning föredras.

Petit brabançon:

Samma färger som hos griffonerna är accepterade. Det skall finnas en mörk mask. Hos äldre hundar accepteras grå eller gråsprängd mask.

För alla tre raserna gäller att några få strån vitt accepteras på bröstet men det är inte önskvärt.

Hundar med klar röd färg

Den röda färgen kan variera i intensitet, oftast har brabançon en djupare färg än bruxellois. Den röda färgen önskas så klar som möjligt,. Man kan dock inte stirra sig blind på standardtexten "lite svart är tillåten i pälsen på nospartiet", även på kroppen på de röda hundarna förekommer hårstrån med svarta toppar. Hunden skall dock som helhet ge ett rött intryck. Röda hundar med alltför mycket svart inslag och hundar som är närmast viltfärgade är inte önskvärt.

En hund med melerad färg ska för att vara en korrekt belge ha svart i pälsbotten, notera dock att standarden föreskriver att rent svart/svart med tan är att föredra.

Tanmarkeringar hos svart med tantecken ska finnas på de "traditionella" ställena: över ögonen, på kinderna, på bröstet, under svansen och på ben/tassar. Tanmarkeringarna önskas väl avgränsade och klara i färgen.

Storlek/vikt:

Vikt

Vikten varierar mellan 3,5 kg och upp till 6 kg.

Fel:

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse

Diskvalificerande fel:

- Aggressivitet eller extrem skygghet.
- Nostryffel som inte är svart eller som saknar pigment.
- Tunga som är ständigt synlig när munnen är stängd.
- Sned underkäke.
- Överkäke som är längre än underkäken.
- Annan färg än de i standarden föreskrivna, som grå, blå med tanteeckning, brun med tanteeckning eller leverfärg.
- Vit fläck.

Nota bene:

Hund får ej prisbelönas om den är aggressiv eller extremt skygg eller om den har anatomiska defekter som menligt kan påverka dess hälsa och sundhet.

Testiklar:

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Kom ihåg att griffonen är en dvärghundsras och alltför stora och tunga hundar saknar korrekt rastyp. En liten, balanserad hund med god substans är att föredra – "heavy for size"

Vackert uttrycksfullt huvud

Utmärkta rasrepresentanter

SRD

Griffon belge, griffon bruxellois och petit brabançon – brakycefal

I rasen förekommer riskområden som:

1. Huvud: Ett litet huvud med allt för kort nosparti ökar risken för ögonskador och neurologiska störningar.
2. Andning: Ansträngd ljudlig andning på grund av otillräckligt utrymme i svalg och/eller knipta näsborrar och/eller bröstorg. Se Appendix 2.
3. Rörelser: Ett avvikande rörelsemönster med frenetiskt kliande och tecken på omotiverad smärta då hunden går i koppel kan vara tecken på allvarlig neurologisk störning, syringomyeli.

Särskild uppmärksamhet ska fästas på andning, nos och sunda ögon så väl som rörelsemönster.

KOMMENTARER:

1) Notera att standarden efterfrågar ett huvud som är ”tämmligen stort i förhållande till kroppen”. Ett litet huvud är därmed direkt felaktigt. Nospartiet SKA vara mycket kort, allt annat strider mot standarden. Upp till 1,5 cm noslängd är inom ramen för standarden, vilket inte innebär att den måttangivelsen är ideal, utan max. Ansiktets profil ska dock INTE vara platt. Underkäken ska vara uppsvängd och nostryffeln tillbaka-lagd. Vi önskar att domarna vare sig gör avkall på rastyp, detaljer ELLER sundhet. Vi vill se rastypiska griffoner med korrekta huvuden, som är sunda och värdiga representanter för rasen.

2) Utdrag ur SRD, appendix 2:

I kvalitets- och konkurrensbedömningen ska domaren ta hänsyn till hundens förmåga att andas normalt i utställningsringen, även i rörelse.

1. Obetydliga/temporära tecken till besvärad andning som inte framkallar svårigheter för hunden ska noteras men inte nödvändigtvis påverka kvalitetsprissättning. De ska dock tas i beaktande vid konkurrensbedömning.
2. Lättare andningsbesvär såväl som anatomiska förhållanden som kan påverka andningsförmågan (knipta näsborrar, för kort nosparti, alltför litet huvud och/eller för korta kroppsproportioner, utvecklad bröstorg osv): Dessa ska påverka kvalitetsprissättningen.
3. Uppenbara tecken på andningsproblem motiverar diskvalificering. Dessa tecken ses redan då hunden står stilla och inte är påverkad av yttre faktorer (höga temperaturer, upphetsning osv)

Klubben anser att skrivningen i SRD ger tillräcklig vägledning.

Det är dock av yttersta vikt att domarna lär sig skillnaden mellan de ljud som uppstår av en osund och besvärad andning, och de ljud som uppstår av en lite exalterad och upphetsad hund.

- 3) Syringomyeli är synnerligen allvarligt, men ska inte diagnostiseras av utställningsdomare. Utställningsdomarens uppgift är inte att påstå att en hund har eller inte har syringomyeli, utan att beskriva det som syns i ringen. Om hunden har ett avvikande rörelseschema, skriv det i kritiken.

ETT av de sätt som syringomyeli kan yttra sig på, är en ensidig, spastisk rörelse med ena bakbenet, som liknats vid att det ser ut som om hunden kliar sig – vilket den inte gör, den ”krafas i luften” i riktning mot örat/bakhuvudet.

Kom dock ihåg att även griffoner kan ha insektsbett eller annan ”tillåten” klåda!

Vi ser sällan utställningshundar med yttre symptom på syringomyeli idag, vilket tyvärr på inget vis innebär att störningen inte längre finns.

SKK:s uttalande: Utdrag ur det uttalande som SKK gjorde 2016 med rubriken: Strategier med anledning av ökad kunskap om andnings-relaterade hälsoproblem hos kortskalliga hundar:

- Det är aldrig förenligt med Djurskyddslagen och SKKs Grundregler att till avel använda djur med kliniska problem som kan förknippas med kortskallighet.
- För att minska förekomsten av hälsoproblem som kan förknippas med kortskallighet måste avelsurvalet ta större hänsyn till de generella parametrar som påverkar andningsförmågan såsom vidden på näsborrar, nosens längd, bredd och djup, utrymmet i mun och svalg, luftstrupens bredd och fasthet, bröstorgens volym samt rasspecifika förhållanden.

Åtgärder

- a) Premiera och prioritera friska hundar med mindre utpräglad kortskallighet i avelsarbetet för att minska hälsoproblemen i aktuella raser med beaktande av korrekt rastyp.
- b) Utöka utbildning av uppfödare, utställningsdomare och veterinärer i bedömningen av hundars lämplighet för avel med hänsyn till parametrar som påverkar andningsförmågan.

Ur Svenska Griffonsektionens RAS:

- Avla för att bibehålla den rastypiska mentaliteten – där den välbalanserade, alerta och stolta hunden ligger till grund.
- Avla för en funktionell exteriör. Motverka exteriöra ytterligheter genom att till avel välja individer som har god överensstämmelse med rasens standard.

